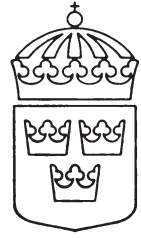

Sveriges internationella överenskommelser

ISSN 1102-3716

Utgiven av Utrikesdepartementet

SÖ 2001: 49

Nr 49

Konvention upprättad på grundval av artikel K.3 i Fördraget om Europeiska unionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater Dublin den 27 september 1996

Regeringen beslutade den 27 juni 1996 att underteckna konventionen. Den 28 juni 2001 beslutade regeringen att ratificera konventionen och den 3 augusti 2001 överlämnades Sverige en note till generalsekreteraren i Europeiska unionens råd om att de svenska förfarandena för ett godkännande av konventionen hade genomförts. Samtidigt avgav Sverige förklaring enligt följande:

Artikel 3.3

Sverige kommer inte att tillämpa artikel 3.1.

Artikel 7.2

Under följande förutsättningar kan en svensk medborgare utlämnas för lagföring och straffverkställighet. Sverige förbehåller sig dock alltid rätten att vägra utlämning av en svensk medborgare.

a) För utlämning av en svensk medborgare för lagföring krävs att den som begärs utlämnad, vid tiden för brottet, sedan minst två år varit stadigvarande bosatt i den ansökande staten eller att den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar brott för vilket, enligt svensk lag, är stadgat fängelse i mer än fyra år. Om gärningen i sin helhet har begåtts i Sverige, kan utlämning för lagföring beviljas endast om gärningen innefattar medverkan till ett brott som har begåtts utom riket eller om utlämning beviljas även för en gärning som har begåtts utom riket. Om utlämning beviljas kan Sverige uppställa villkor om att den som utlämnas skall återföras till Sverige för verkställighet av ett eventuellt frihetsstraff eller annat frihetsberövande med anledning av brottet. Vid återförande tillämpas vad svensk lag föreskriver i fråga om överförande av verkställighet av brottmålsdom.

b) För utlämning av en svensk medborgare för straffverkställighet krävs att den som begärs utlämnad, vid tiden för brottet, sedan minst två år varit stadigvarande bosatt i den ansökande staten eller att denne inför en svensk åklagare samtycker till utlämning.

c) Vid utlämning av en svensk medborgare tillämpas inte artiklarna 5, 8 samt 10–12.

SÖ 2001: 49

d) Vid utlämning av en svensk medborgare enligt konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater tillämpas inte artikel 9 i den konventionen.

e) Sveriges förklaring till artikel 6.1 i den Europeiska utlämningskonventionen, om att Sverige med svenska medborgare likställer utomnordiska medborgare bosatta här, i Danmark eller i Finland, kommer inte att åberopas gentemot medlemsstater som garanterar lika behandling.

Artikel 12.2

Artikel 15 i den Europeiska utlämningskonventionen skall fortsätta att tillämpas utom i ärenden enligt det förenklade utlämningsförfarande där den som utlämnas uttryckligen avstår från skyddet mot vidareutlämning eller när den som i annat fall utlämnas uttryckligen avstår från skyddet mot vidareutlämning.

Artikel 13.2

Justitiedepartementet är centralmyndighet i utlämningsärenden.

Artikel 14

Riksåklagaren eller annan åklagare som handlägger ett utlämningsärende är behörig att använda sig av direkt kommunikation med sina utländska motsvarigheter.

Artikel 18.4

Sverige kommer även innan konventionen träder i kraft att tillämpa den mot andra medlemsstater som har avgett en motsvarande förklaring.

Konventionen har inte trätt i kraft.

Riksdagsbehandling: Prop. 2000/01: 83, bet. 2000/01: JuU26, rskr. 2000/01: 281.

Den på danska, engelska, finska, franska, grekiska, irländska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska avfattade texten finns tillgänglig på Utrikesdepartementet, Enheten för folkrätt, mänskliga rättigheter och traktaträtt (FMR).

KONVENTION

upprättad på grundval av artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA i denna konvention, Europeiska unionens medlemsstater,

SOM HÄNVISAR TILL rådets akt om Europeiska unionen av den 27 september 1996,

SOM ÖNSKAR förbättra det straffrättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna såvitt avser såväl lagföring som verkställighet av domar,

SOM ÄR MEDVETNA OM att utlämning har stor betydelse inom det rättsliga samarbetet för att uppnå dessa mål,

SOM UNDERSTRYKER att medlemsstaterna har ett gemensamt intresse av att säkerställa att utlämningsförfarandena sker effektivt och snabbt i den omfattning deras statsskick är grundade på demokratiska principer och medlemsstaterna iakttar de skyldigheter som fastställs i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950,

SOM UTTRYCKER sitt förtroende för sina rättssystemers uppbyggnad och systemens sätt att fungera och för samtliga medlemsstaters förmåga att garantera en opartisk rättegång,

SOM ERINRAR OM att rådet, genom sin akt av den 10 mars 1995, upprättade konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,

SOM BEAKTAR intresset av att det mellan Europeiska unionens medlemsstater sluts en konvention som kompletterar den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och övriga gällande konventioner på området,

SOM BEAKTAR att bestämmelserna i dessa konventioner förblir tillämpliga på alla de frågor som inte behandlas i denna konvention,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

Allmänna bestämmelser

1. Denna konvention har till syfte att komplettera bestämmelserna i och underlätta tillämpningen mellan Europeiska unionens medlemsstater av

- den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 (nedan kallad "Europeiska utlämningskonventionen"),
- den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977 (nedan kallad "Europakonventionen om bekämpande av terrorism"),
- konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om det gradvisa avskaffandet av kontrollerna vid de gemensamma gränserna, inom ramen för förbindelserna mellan de medlemsstater som är parter till denna konvention, samt
- kapitel 1 i fördraget om utlämning och inbördes rättshjälp i brottmål mellan Konungariket Belgien, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna av den 27 juni 1962, ändrat genom protokollet av den 11 maj 1974 (nedan kallat "Beneluxfördraget") inom ramen för förbindelserna mellan medlemsstaterna i den ekonomiska unionen Benelux.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstater, och inte heller överenskommelser om utlämning som träffats på grundval av en enhetlig lagstiftning eller motsvarande lagstiftning om verkställighet inom en medlemsstats territorium av sådana häktningsbeslut som är utfärdade inom en annan medlemsstats territorium, på det sätt som föreskrivs i artikel 28.3 i Europeiska utlämningskonventionen.

Artikel 2

Utlämningsbara brott

1. Utlämning skall medges för brott som enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader och som, enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning, är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst sex månader.
2. Utlämning får inte vägras på den grunden att lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten inte föreskriver samma slag av frihetsberövande skyddsåtgärder som lagstiftningen i den ansökande medlemsstaten.
3. Artikel 2.2 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 2.2 i Beneluxfördraget skall även tillämpas när vissa brott är belagda med bötesstraff.

Artikel 3

Konspiration och sammanslutning av brottslingar

1. Om det brott som ligger till grund för begäran om utlämning enligt den ansökande medlemsstatens lagstiftning rubriceras som konspiration eller sammanslutning av brottslingar och är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader, får utlämning inte vägras på den grunden att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver att samma gärningar utgör ett brott, om syftet med konspirationen eller sammanslutningen är att begå

a) ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, eller

b) varje annat brott som är belagt med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader gällande narkotikabrott och andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer.

2. För att fastställa om syftet med konspirationen eller sammanslutningen är att begå ett av de brott som avses i punkt 1 a eller 1 b i denna artikel skall den anmodade medlemsstaten beakta uppgifterna i häktningsbeslutet eller i ett beslut med samma rättsverkan eller i den fällande domen avseende den person som har begärts utlämnad samt i de uppgifter om brott som avses i artikel 12.2 b i Europeiska utlämningskonventionen eller i artikel 11.2 b i Beneluxfördraget.

3. En medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den förbehåller sig rätten att inte tillämpa punkt 1 eller att tillämpa den under vissa, närmare angivna omständigheter.

4. Varje medlemsstat som har gjort en reservation enligt punkt 3 skall föreskriva att följande utgör brott för vilket utlämning skall medges enligt artikel 2.1: handlande varigenom en person bidrar till att en grupp personer, som handlar med gemensamt syfte, begår ett eller flera brott gällande terrorism enligt artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, narkotikabrott och andra former av organiserad brottslighet eller andra våldshandlingar som är riktade mot en persons liv, fysiska integritet eller frihet, eller som skapar allmän fara för personer, när brotten är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd upp till en tid av lägst tolv månader, även om den personen inte deltar i det egentliga utförandet av det eller de berörda brotten; bidraget skall ha varit avsiktligt och getts med kännedom antingen om syftet och gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller om gruppens avsikt att begå det eller de berörda brotten.

Artikel 4

Beslut om frihetsberövande med placering på annan plats än kriminalvårdsanstalt

Utlämning för lagföring får inte vägras på den grunden att begäran, i enlighet med artikel 12.2 a i Europeiska utlämningskonventionen eller artikel 11.2 a i Beneluxfördraget, stöds av ett beslut av en rättslig myndighet i den ansökande medlemsstaten om att beröva en person friheten genom att placera denne på annan plats än kriminalvårdsanstalt.

Artikel 5

Politiska brott

1. Vid tillämpningen av denna konvention får den anmodade medlemsstaten inte betrakta något brott som ett politiskt brott, en gärning förknippad med ett sådant brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

2. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den kommer att tillämpa punkt 1 endast på

a) brott enligt artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism, och

b) gärningar, rubricerade som konspiration eller sammanslutning av brottslingar, som överensstämmer med det handlande som beskrivs i artikel 3.4 med syfte att begå ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1 och 2 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism.

3. Bestämmelserna i artikel 3.2 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 5 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism påverkas inte.

4. De reservationer som gjorts enligt artikel 13 i Europakonventionen om bekämpande av terrorism skall inte tillämpas på utlämning mellan medlemsstaterna.

Artikel 6

Fiskaliska brott

1. När det gäller brott mot lagstiftningen avseende skatter och avgifter, tullar och valutatransaktioner skall även de gärningar som enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning motsvarar ett brott av samma beskaffenhet föranleda utlämning under de förutsättningar som anges i denna konvention, Europeiska utlämningskonventionen och Beneluxfördraget.

2. Utlämning får inte vägras på den grunden att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma slag av skatter eller avgifter eller inte innehåller samma typ av bestämmelser när det gäller skatter och avgifter, tullar och valutatransaktioner som den ansökande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den kommer att bevilja utlämning, såsom för fiskaliskt brott, endast för gärningar som kan utgöra ett brott mot lagstiftningen avseende punktskatter, mervärdesskatt eller tullar.

Artikel 7

Utlämning av egna medborgare

1. Utlämning får inte vägras på den grunden att den person som är föremål för begäran om utlämning är medborgare i den anmodade medlemsstaten i den mening som avses i artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen.

2. Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att den inte kommer att bevilja utlämning av sina egna medborgare eller att den kommer att tillåta detta endast under vissa förutsättningar som den närmare anger.

3. De reservationer som avses i punkt 2 gäller i fem år räknat från den första dag då denna konvention tillämpas av den berörda medlemsstaten. Reservationerna kan dock förnyas för ytterligare perioder av samma längd.

Tolv månader före den dag då reservationen upphör att gälla skall depositarien informera den berörda medlemsstaten om denna förfallodag.

Medlemsstaten skall, senast tre månader före utgången av varje femårsperiod, underrätta depositarien om den vidhåller sin reservation, om den ändrar den så att villkoren för utlämning mildras eller om den återtar reservationen.

Om underrättelse enligt föregående stycke inte sker skall depositarien informera den berörda medlemsstaten om att dess reservation anses automatiskt förlängd för en period av sex månader; före utgången av denna period bör medlemsstaten lämna en underrättelse. Om underrättelse inte skett vid utgången av denna period anses reservationen förfallen.

Artikel 8

Preskription

1. Utlämning får inte vägras på den grunden att brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning.
2. Den anmodade medlemsstaten kan underlåta att tillämpa punkt 1 om ansökan om utlämning grundas på gärningar som faller under denna stats behörighet enligt dess egen strafflag.

Artikel 9

Amnesti

Utlämning skall inte beviljas för brott som omfattas av amnesti i den anmodade medlemsstaten om denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.

Artikel 10

Andra gärningar än de som har legat till grund för begäran om utlämning

1. För andra gärningar som den utlämnade personen har begått före överlämnandet än den som har legat till grund för begäran om utlämning får den utlämnade personen, utan att den anmodade statens samtycke behöver inhämtas,
 - a) åtalas eller dömas, när gärningarna inte är belagda med frihetsstraff eller frihetsberövande skyddsåtgärd,
 - b) åtalas eller dömas, om inte de straffrättsliga åtgärderna medför att den personliga friheten inskränks,
 - c) bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en liknande åtgärd, eller en åtgärd som träder i stället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten, eller
 - d) åtalas, dömas, kvarhållas för verkställandet av ett straff eller en skyddsåtgärd eller bli föremål för någon annan inskränkning av den personliga friheten, om personen efter överlämnandet uttryckligen avstår från att åberopa specialitetsprincipen avseende de särskilda gärningar som har begåtts före överlämnandet.
2. Om den utlämnade personen avstår på det sätt som avses i punkt 1 d, skall avståendet lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den ansökande medlemsstaten och antecknas i ett protokoll, i enlighet med den statens interna rätt.

3. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det avstående som avses i punkt 1 d skall tas emot under sådana omständigheter att det framgår att personen frivilligt gett uttryck för detta och varit fullt medveten om följderna härav. För det ändamålet skall den utlämnade personen ha rätt till juridiskt biträde.

4. Om den anmodade medlemsstaten har avgett en förklaring i enlighet med artikel 6.3, skall punkt 1 a, 1 b och 1 c i den här artikeln inte tillämpas på fiskaliska brott med undantag av de brott som avses i artikel 6.3.

Artikel 11

Presumtion om samtycke från den anmodade medlemsstaten

Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att i statens förbindelser med övriga medlemsstater som har avgett samma förklaring skall samtycke enligt artikel 14.1 a i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 13.1 a i Beneluxfördraget anses ha lämnats om inte, i ett enskilt fall, staten tillkännager något annat när den beviljar utlämning.

När medlemsstaten, i ett enskilt fall, har uppgivit att samtycket inte skall anses ha lämnats skall artikel 10.1 fortsätta att tillämpas.

Artikel 12

Vidareutlämning till en annan medlemsstat

1. Artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 14.1 i Beneluxfördraget är inte tillämpliga på begäran om vidareutlämning från en medlemsstat till en annan medlemsstat.

2. En medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 förklara att artikel 15 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 14.1 i Beneluxfördraget skall fortsätta att tillämpas om inte annat föreskrivs i artikel 13 i konventionen om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater¹ eller den berörda personen samtycker till att vidareutlämnas till en annan medlemsstat.

Artikel 13

Centralmyndighet och överföring av dokument per telefax

1. Varje medlemsstat skall utse en centralmyndighet eller, om det föreskrivs enligt dess konstitutionella ordning, centralmyndigheter som är ansvariga för överföring och mottagande av begäran om utlämning och erforderliga handlingar till stöd för en sådan begäran samt all annan

¹ EGT nr C 78, 30.3.1995, s. 1

officiell skriftväxling som gäller en begäran om utlämning, om inte annat anges i denna konvention.

2. Varje medlemsstat skall i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 ange den eller de myndigheter som har utsetts enligt punkt 1 i denna artikel. Medlemsstaten skall meddela depositarien om alla ändringar såvitt avser beslutet om ansvarig myndighet.

3. En begäran om utlämning och de handlingar som avses i punkt 1 får överföras per telefax. Varje centralmyndighet skall vara utrustad med en telefax för överföring och mottagande av sådana handlingar och skall se till att den fungerar.

4. När en telefax används vid tillämpningen av denna artikel skall meddelandet krypteras genom en apparat som är kopplad till den telefax som centralmyndigheten använder, för att garantera såväl överföringens ursprung som att överföringen är konfidentiell.

Medlemsstaterna skall samråda om den praktiska tillämpningen av denna artikel.

5. För att garantera utlämningshandlingarnas äkthet skall den ansökande medlemsstatens centralmyndighet i sin begäran förklara att den intygar att de handlingar som överförts till stöd för begäran överensstämmer med originalen och lämna en beskrivning av de överförda handlingarna. Om den anmodade medlemsstaten ifrågasätter att handlingarna överensstämmer med originalen har dess centralmyndighet rätt att kräva att centralmyndigheten i den ansökande medlemsstaten inom skälig tid företer originalhandlingarna eller en bestyrkt kopia av dessa antingen på diplomatisk väg eller på något annat sätt, som gemensamt överenskommits.

Artikel 14

Ytterligare upplysningar

Varje medlemsstat får i samband med underrättelse enligt artikel 18.2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att, i statens förbindelser med övriga medlemsstater som har avgett samma förklaring får de rättsliga myndigheterna eller andra behöriga myndigheter i dessa övriga medlemsstater vid behov vända sig direkt till den nämnda medlemsstatens rättsliga myndigheter eller andra behöriga myndigheter, ansvariga för de straffrättsliga åtgärderna mot den person som begärs utlämnad, för att anhålla om ytterligare upplysningar i enlighet med artikel 13 i Europeiska utlämningskonventionen eller artikel 12 i Beneluxfördraget.

När en medlemsstat avger en sådan förklaring skall den ange vilka rättsliga myndigheter eller andra behöriga myndigheter som har rätt att anhålla om, meddela och ta emot sådana ytterligare upplysningar.

Artikel 15*Bestyrkande av äkthet*

Varje handling eller kopia av en handling som har överlämnats i ett utlämningsärende skall vara befriad från kravet på bestyrkande av äkthet och andra formaliteter, om inte annat uttryckligen föreskrivs i denna konvention, i Europeiska utlämningskonventionen eller i Beneluxfördraget. I det senare fallet skall kopior av handlingar anses bestyrkta när deras äkthet intygats av de rättsliga myndigheter som utfärdat originalet eller av den centralmyndighet som avses i artikel 13.

Artikel 16*Transitering*

Vid transitering, i den mening som avses i artikel 21 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 21 i Beneluxfördraget, genom en medlemsstats territorium till en annan medlemsstat skall följande bestämmelser tillämpas:

a) De upplysningar som finns i en begäran om transitering skall vara tillräckliga för att göra det möjligt för transiteringsmedlemsstaten att bedöma begäran och att vidta de tvångsåtgärder gentemot den utlämnade personen som är nödvändiga för transiteringens genomförande.

För det ändamålet skall följande upplysningar anses vara tillräckliga:

- Den utlämnade personens identitet.
- Förekomsten av ett häktningsbeslut eller ett annat beslut med samma rättsverkan eller en verkställbar dom.

Brottets natur och den rättsliga beskrivningen av detta.

En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet datum och plats.

b) Begäran om transitering och de upplysningar som avses i a får sändas till transiteringsmedlemsstaten på varje sätt som innebär att begäran dokumenteras skriftligen. Transiteringsmedlemsstaten skall tillkännage sitt beslut på samma sätt.

c) Om transiteringen sker med flyg utan planerad mellanlandning skall den ansökande medlemsstaten, om en icke planerad landning görs, förse den berörda medlemsstaten med de upplysningar som anges i a.

d) Om inte annat föreskrivs i bestämmelserna i denna konvention, särskilt artiklarna 3, 5 och 7, skall artikel 21.1, 21.2, 21.5 och 21.6 i Europeiska utlämningskonventionen och artikel 21.1 i Beneluxfördraget fortsätta att tillämpas.

Artikel 17

Reservationer

Denna konvention kan inte bli föremål för några andra reservationer än dem som uttryckligen föreskrivs i denna konvention.

Artikel 18

Ikraftträdande

1. Denna konvention skall antas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.
2. Medlemsstaterna skall underrätta generalsekreteraren för Europeiska unionens råd när de förfaranden som deras konstitutionella bestämmelser föreskriver för antagande av denna konvention har genomförts.
3. Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter det att den underrättelse som avses i punkt 2 lämnats av den stat – som skall vara medlem i Europeiska unionen när rådet antar den akt genom vilken denna konvention upprättas – som sist fullgör denna formalitet.
4. Fram till det att denna konvention träder i kraft får varje medlemsstat i samband med underrättelse enligt punkt 2 eller vid varje annan tidpunkt förklara att konventionen, vad medlemsstaten beträffar, är tillämplig i dess förbindelser med de medlemsstater som har gjort samma förklaring. Dessa förklaringar skall börjar gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.
5. Denna konvention skall tillämpas endast på sådan begäran som görs efter dagen då den träder i kraft eller efter dagen då den börjar tillämpas mellan den anmodade medlemsstaten och den ansökande medlemsstaten.

Artikel 19

Anslutning av nya medlemsstater

1. Denna konvention skall vara öppen för anslutning för varje stat som blir medlem i Europeiska unionen.
2. Texten till denna konvention, avfattad på den anslutande medlemsstatens språk, utarbetad av Europeiska unionens råd, skall vara giltig.
3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos depositarien.
4. Denna konvention skall, i förhållande till varje stat som ansluter sig till den, träda i kraft nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller på dagen för denna konventions ikraftträdande, om denna ännu inte har trätt i kraft då nittiodagarsperioden

löper ut.

5. Om denna konvention ännu inte har trätt i kraft när anslutningsinstrumenten deponeras, skall artikel 18.4 tillämpas på de anslutande medlemsstaterna.

Artikel 20

Depositarie

1. Generalsekreteraren för Europeiska unionens råd är depositarie för denna konvention.

2. Depositarien skall i Europeiska gemenskapernas officiella tidning offentliggöra uppgifter avseende antaganden och anslutningar, förklaringar och reservationer samt alla andra underrättelser som rör denna konvention.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRAV har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Utfärdad i ett enda exemplar på spanska, danska, tyska, grekiska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, finska, och svenska, varvid alla texter är lika giltiga, och deponerad i arkiven vid generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall vidarebefordra en bestyrkt kopia till varje medlemsstat.

